

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W KATOWICACH**

Katowice, dnia 30 grudnia 2010r.

RKT-430-05/09/AD

DECYZJA Nr RKT- 49 / 2010

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.), § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939) i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887 z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu **postępowania przeciwko** Krzysztofowi L., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „COM-promis” Zakład Usług Komputerowych, K., ul. (...),

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

- I. Na podstawie art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **nakłada się** na Krzysztofa L. „COM-promis” Zakład Usług Komputerowych **karę pieniężną** z tytułu trwającej od 1 grudnia 2007r. do 31 lipca 2009r. zwłoki w wykonaniu wydanej na podstawie art. 26 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Nr RKT-38/2007 z dnia 12 września 2007r. w wysokości stanowiącej równowartość 2 euro (słownie: dwóch euro) za każdy dzień zwłoki, co łącznie stanowi równowartość 1218 euro (słownie: tysiąc dwustu osiemnastu euro), czyli w wysokości **5004 zł** (słownie: pięciu tysięcy czterech złotych).

- II. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciąża się Krzysztofa L. „COM-promis” Zakład Usług Komputerowych kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej z tytułu zwłoki w wykonaniu Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr RKT-38/2007 z dnia 12 września 2007r. oraz zobowiązuje się tego przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie 65 zł (słownie: sześćdziesięciu pięciu złotych) w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto bankowe Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie.

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej także Prezesem Urzędu) przeprowadzono postępowanie wyjaśniające (sygn. akt RKT-403-03/08/AD), którego celem było wstępne ustalenie, czy Krzysztof L. (zwany dalej także przedsiębiorcą) dostosował się do nakazu określonego w prawomocnej decyzji Prezesa Urzędu Nr RKT-38/2007 z dnia 12 września 2007r. (zwanej dalej także Decyzją). Z ustaleń poczynionych w toku tego postępowania wynikało, iż przedsiębiorca nie wykonał Decyzji w prawidłowy sposób, co uzasadniało wszczęcie niniejszego postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, co też uczyniono Postanowieniem nr 1 z dnia 17 kwietnia 2009r. (dowód: karta nr 1). W toku niniejszego postępowania zgromadzono niezbędny do podjęcia rozstrzygnięcia materiał dowodowy. Pismem z dnia 23 listopada 2010r. zawiadomiono przedsiębiorcę o zakończeniu zbierania materiału dowodowego (dowód: karta nr 66). W wyznaczonym terminie przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu prawa do zapoznania się z materiałem dowodowym.

Odnosząc się do postawionego przedsiębiorcy zarzutu niewykonania Decyzji, wskazał on, że w jego opinii jest on bezpodstawny. O ile przepisy prawa wymagają formy pisemnej dla umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, to wymogu takiego nie ustanawiają odnośnie „Regulaminu”, który powinien być nieodpłatnie doręczany odbiorcom usług i podawany do publicznej wiadomości (dowód: karta nr 27).

Przedsiębiorca wskazał, że w jego opinii nie ma obowiązku zamieszczania w regulaminie, czy umowie, terminu zgłoszenia reklamacji, gdyż termin ten wynika z ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.).

Odnosnie kwestii polubownego rozwiązywania sporów przedsiębiorca wskazał, że, aby spór mógł być rozwiązany polubownie, to muszą na taką procedurę zgodę wyrazić dwie strony, podczas, gdy w trybie sądowym sprawa też może zostać załatwiona polubownie.

W piśmie z 1 lipca 2009r. przedsiębiorca oświadczył, że prowadzone przeciwko niemu postępowanie jest nieuzasadnione. Wytknięte wady zapisów regulaminu nie były celowe, gdyż fragmenty te były martwe i nigdy nie były stosowane, a więc nie występowało zjawisko „stosowania niedozwolonych praktyk”, a co najwyżej teoretyczna możliwość zaistnienia takiej sytuacji. Następnie przedsiębiorca wyraził opinię, zgodnie z którą hipotetyczna możliwość postępowania niezgodnego z ustawą nie jest karalna. Dodał on także, że w „Regulaminie” zawarto odesłanie do ustawy Kodeks cywilny, o łączności oraz do Prawa telekomunikacyjnego oraz przepisów wykonawczych, co wskazuje na okoliczność, że konsumenci mają możliwość podjęcia działań zgodnych z ww. aktami prawnymi (dowód: karta nr 37).

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

Krzysztof L. prowadzi pod nazwą „COM-promis” Zakład Usług Komputerowych działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej Prezydenta Miasta K. pod numerem (...) (dowód: karta nr 8). W zakresie prowadzonej przez niego działalności zawiera on z konsumentami umowy dotyczące świadczenia na ich rzecz usług z zakresu dostępu do Internetu (dowód: karty nr 9 -14).

W związku z wyżej opisaną działalnością, w sprawie Krzysztofa L., dnia 12 września 2007r., została wydana Decyzja Nr RKT- 38/2007r., w której Prezes Urzędu uznał za naruszające zbiorowe interesy konsumentów praktyki polegające na:

1. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez niezawieranie w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych z konsumentami regulacji na temat wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co uznano za niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;
2. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez niezawieranie w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych z konsumentami regulacji na temat trybu postępowania reklamacyjnego, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co uznano za niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;
3. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez niezawieranie w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych z konsumentami regulacji na temat możliwości rozwiązania ewentualnego sporu powstałego na tle umowy w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co uznano za niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;
4. stosowaniu w „Regulaminie” następującego postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.) o brzmieniu: „(...)Wysokość opłaty podana jest w Umowie i może ulec zmianie w zależności od stawek dyktowanych przez Dostawcę po uprzednim zawiadomieniu Abonenta z wyprzedzeniem co najmniej jednego okresu rozliczeniowego. § 4 (...) Każda ze stron może rozwiązać umowę zawartą na czas nieokreślony z zachowaniem 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego przy czym rozwiązanie umowy w tym trybie w pierwszym roku obowiązywania Umowy może nastąpić za 3-miesięcznym wypowiedzeniem”, co uznano za niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W związku ze stwierdzeniem stosowania przez przedsiębiorcę praktyk, na mocy ww. Decyzji nakazano mu zaniechania ich stosowania.

Decyzja Nr RKT-38/2007 została doręczona przedsiębiorcy dnia 13 września 2007r. i wobec nie wniesienia od niej odwołania, stała się prawomocna z dniem 29 września 2007r.

W toku prowadzonych czynności ustalono, że zmiany wymagało 550 zawartych z konsumentami umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych z zakresu dostępu do Internetu (dowód: karta nr 8).

W toku prowadzonych działań ustalono także, że przedsiębiorca wprowadził do stosowanego przez niego „Regulaminu” zmiany, które miały skutkować zaniechaniem stosowania przez niego zakazanych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Zmiany te były wprowadzane w kilku etapach.

Przedsiębiorca zmienił „Regulamin” z dniem 25 czerwca 2007r. zastępując regulację dotyczącą kwestii rozwiązywania umowy postanowieniem o nie budzącej zastrzeżeń treści: „*W przypadku rozwiązania umowy w trybie § 3 p 1 w związku ze zmianą wysokości opłaty miesięcznej obowiązuje 1-miesięczny okres wypowiedzenia niezależnie od czasu obowiązywania umowy*”, na co zwrócono uwagę już w Decyzji Nr RKT-38/2007 (str. 8).

W tej samej dacie przedsiębiorca wprowadził do „Regulaminu” postanowienie określające wysokość należności, jakich mogą domagać się konsumenci, gdy umowa nie była wykonywana przez dostawcę usług w należyty sposób. Postanowieniu § 8 pkt. 2 i 3 „Regulaminu” nadano następujące brzmienie: „*Usługobiorcy przysługuje w przypadku zawinionego przez Operatora braku świadczenia lub nienależytego świadczenia usługi zwrot proporcjonalnej do reklamowanego okresu opłaty abonamentowej*” i „*W przypadku zawinionego przez Operatora braku świadczenia lub nienależytego świadczenia usługi Operator zapłaci karę umowną w wysokości 50% opłaty abonamentowej*”(str. 9 Decyzji Nr RKT-38/2008).

Kolejna z praktyk dotyczyła nie zamieszczania w umowach wyczerpujących informacji na temat trybu postępowania reklamacyjnego. Zmieniając „Regulamin” przedsiębiorca uzupełnił jego treść w § 8 ust. 1 także w zakresie dotyczącym formy i miejsca składania reklamacji dodając postanowienie o brzmieniu: „*Reklamacje za usługi składane na piśmie w siedzibie operatora lub za pomocą poczty elektronicznej na adres internet@compromis.pl*”. Jednocześnie stwierdzić trzeba, że w odniesieniu do trybu reklamacyjnego przedsiębiorca wciąż nie podawał, w jakim terminie reklamacja może być zgłoszona (str. 10 – 11 Decyzji).

Ostatnia ze zmian dotyczyła informacji na temat trybu rozwiązywania sporów. W § 8 pkt. 4 „Regulaminu” przedsiębiorca zastrzegł, że „*Wszelkie ewentualne spory rozstrzygać będzie na drodze polubownej Sąd właściwy miejscu prowadzenia działalności*” (str. 12 Decyzji).

„Regulamin” w nowym brzmieniu był od 25 czerwca 2007r. wykorzystywany przy zawieraniu umów nowych. Jednocześnie ustalono, że przedsiębiorca nie doręczył na piśmie aneksu, ani „Regulaminu” w nowym brzmieniu swym dotychczasowym kontrahentom. Przedsiębiorca wystosował informację o zmianie niniejszego dokumentu w formie elektronicznej, co uczynił dnia 6 lipca 2007r.

W piśmie z dnia 21 maja 2009r. przedsiębiorca oświadczył, że wszyscy klienci otrzymają informację o zmianie „Regulaminu” w formie pisemnej przy okazji rozsyłania faktur VAT za najbliższy okres rozliczeniowy (dowód: karta nr 16), a wykonanie tego zadania z końcem maja 2009r. (do końca 29 maja 2009r.) zostało potwierdzone w piśmie z 3 czerwca 2009r. i 15 listopada 2010r. (dowód: karty nr 27 i 64). Zaznaczyć jednak trzeba, że z końcem maja 2009r. analizowany „Regulamin” uzupełniono o następujące postanowienia, które zastąpiły wcześniejsze postanowienia zawarte w § 8 ust. 1 i 4:

- § 8 ust. 1 „Regulaminu”: „*Reklamacje na usługi składane są na piśmie w siedzibie Operatora lub za pomocą poczty elektronicznej na adres internet@compromis.pl w terminie 30 dni od stwierdzenia braku świadczenia lub nienależytego świadczenia usługi*”,
- § 8 ust. 4 „Regulaminu”: „*Wszelkie ewentualne spory rozstrzygać będzie na drodze polubownej Stały Polubowny Sąd Konsumencki w Katowicach, ul. Brata Alberta 4*” (dowód: karta nr 27, 28, 36).

Dnia 23 czerwca 2009r. (dowód: karta nr 32) przedsiębiorca oświadczył, że z tym dniem zastępuje postanowienie mówiące o 30-dniowym terminie złożenia reklamacji postanowieniem, na mocy którego termin ten wynosi 12 miesięcy. Zmieniony „Regulamin” zamieszczono na stronie internetowej, natomiast konsumenci dotychczas związani umowami mieli zostać o niniejszej zmianie poinformowani przy okazji wysyłania do nich najbliższej faktury, tj. do końca lipca 2009r. (dowód: karta nr 27).

Nowe brzmienie rozważanych postanowień „Regulaminu” było następujące:

- § 8 ust. 1: „Reklamacje na usługi składane są na piśmie w siedzibie Operatora lub za pomocą poczty elektronicznej na adres internet@compromis.pl w terminie 12 m-cy od ostatniego dnia okresu rozliczeniowego, w którym zakończyła się przerwa w świadczeniu usługi telekomunikacyjnej, lub od dnia, w którym usługa została nienależycie wykonana lub miała być wykonana, lub od dnia doręczenia faktury zawierającej nieprawidłowe naliczenie należności z tytułu świadczenia usługi telekomunikacyjnej”;
- § 8 ust. 4: „Wszelkie ewentualne spory wynikające z umowy mogą być rozstrzygane w drodze mediacji lub poddania ich pod rozstrzygnięcie sądu polubownego, o jakich mowa w art. 109 i 110 ustawy Prawo telekomunikacyjne, czyli w drodze czynności podejmowanych przed prezesem Urzędu komunikacji Elektronicznej. Spory na drodze polubownej rozstrzygać będzie Stały Polubowny Sąd Konsumentki w Katowicach, ul. Brata Alberta 4.” (dowód: karta nr 33).

W toku niniejszego postępowania przedsiębiorca oświadczył, że z dniem 1 lipca 2009r. zmienił stosowany przez niego „Regulamin” w ten sposób, że § 8 ust. 4 nadał brzmienie: „Wszelkie ewentualne spory wynikające z umowy mogą być rozstrzygane w drodze mediacji lub poddania ich pod rozstrzygnięcie sądu polubownego, o jakich mowa w art. 109 i 110 ustawy Prawo telekomunikacyjne, czyli w drodze czynności podejmowanych przed Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej” (dowód: karty nr 37 i 38). Do klientów regulamin ten wysłano wraz z najbliższą fakturą VAT, tj. do 31 lipca 2009r. (dowód: karta nr 64).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Ad I

Zgodnie z art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 10 000 euro za każdy dzień zwłoki w wykonaniu decyzji wydanych m. in. na podstawie art. 26 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przy czym karę pieniężną nakłada się od daty wskazanej w decyzji.

Kara pieniężna jest środkiem służącym egzekucji prawomocnych decyzji Prezesa Urzędu, ma zmusić przedsiębiorcę do jak najszybszego wykonania decyzji rozstrzygającej sprawę merytorycznie. Kara pieniężna pełni również funkcję represyjną. Nałożenie kary pieniężnej za zwłokę w wykonaniu decyzji wymaga uprzedniego wydania decyzji merytorycznej, w której został określony zakres nałożonego na przedsiębiorcę obowiązku i która stała się prawomocna. Ponadto dla nałożenia kary pieniężnej konieczne jest wszczęcie odrębnego postępowania administracyjnego. Zarzut niewykonania decyzji może zostać postawiony zarówno wtedy, gdy nie wykonano decyzji w całości, wykonano ją częściowo lub wykonano w terminie późniejszym niż określony w decyzji. Prezes Urzędu uznaje, że doszło do należytego wykonania decyzji tylko wówczas, gdy zmiany prowadzą w odpowiednim terminie do osiągnięcia stanu postulowanego określonego w decyzji merytorycznej. Przedsiębiorcy mają obowiązek przystąpić do wykonania decyzji niezwłocznie po jej uprawomocnieniu się. Termin wykonania decyzji powinien przy tym uwzględniać czas niezbędny do przygotowania się przez przedsiębiorcę do wykonania ciążącego na nim obowiązku, a więc termin ten musi być realny. Stosownie do art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przy ustalaniu wysokości kary należy wziąć pod uwagę w szczególności okres, stopień oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów ustawy.

W rozważanej sprawie dnia 12 września 2007r. została wydana Decyzja Nr RKT- 38/2007r. Decyzja ta została doręczona przedsiębiorcy dnia 13 września 2007r., a stała się prawomocna

dnia 29 września 2007r. Przy ustalaniu terminu, w jakim niniejsza decyzja powinna zostać wykonana, wzięto pod uwagę takie czynniki, jak stopień skomplikowania kwestii wiążących się z ww. praktykami oraz faktyczną ilość umów, z którymi były one związane, a także regulacje prawne dotyczące zmiany umów telekomunikacyjnych zawartych z wykorzystaniem wzorców umów wynikające z Kodeksu cywilnego, jak i ustawy Prawo telekomunikacyjne. Decyzja powinna być wykonana bez zbędnej zwłoki, jednakże uwzględnić też trzeba, że jej wykonywanie nie może ponad potrzebę dezorganizować bieżącej działalności. W tych okolicznościach stwierdzić należało, że Decyzja powinna zostać wykonana najpóźniej do końca listopada 2007r., a zatem z dniem 1 grudnia 2007r. praktyki nie powinny już być stosowane.

W pkt. I ww. decyzji nakazano przedsiębiorcy zaniechanie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na:

1. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez niezawieranie w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych z konsumentami regulacji na temat wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co uznano za niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;
2. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez niezawieranie w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych z konsumentami regulacji na temat trybu postępowania reklamacyjnego, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co uznano za niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;
3. naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez niezawieranie w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych z konsumentami regulacji na temat możliwości rozwiązania ewentualnego sporu powstałego na tle umowy w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co uznano za niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;
4. stosowaniu w „Regulaminie” następującego postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.) o brzmieniu: „(...)Wysokość opłaty podana jest w Umowie i może ulec zmianie w zależności od stawek dyktowanych przez Dostawcę po uprzednim zawiadomieniu Abonenta z wyprzedzeniem co najmniej jednego okresu rozliczeniowego. § 4 (...) Każda ze stron może rozwiązać umowę zawartą na czas nieokreślony z zachowaniem 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego przy czym rozwiązanie umowy w tym trybie w pierwszym roku obowiązywania Umowy może nastąpić za 3-miesięcznym wypowiedzeniem”, co uznano za niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ad 1

W Decyzji Nr RKT – 38/2007 orzeczono, iż w umowach z konsumentami przedsiębiorca nie zamieszczał rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji na temat wysokości

kar umownych należnych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej,

W chwili wydawania Decyzji Nr RKT-38/2007 kwestię tę regulował przepis art. 56 ust. 3 pkt. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne, na mocy którego istniał obowiązek zamieszczania w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych informacji na temat należnych kar umownych. Wprawdzie przepis prawa mówił o umowie, to w niniejszej sprawie był uwzględniany „Regulamin”, który stanowi integralną część umowy.

Z dniem 25 czerwca 2007r. przedsiębiorca wprowadził do „Regulaminu” następujące postanowienia: „*Usługobiorcy przysługuje w przypadku zawinionego przez Operatora braku świadczenia lub nienależytego świadczenia usługi zwrot proporcjonalnej do reklamowanego okresu opłaty abonamentowej*” i „*W przypadku zawinionego przez Operatora braku świadczenia lub nienależytego świadczenia usługi Operator zapłaci karę umowną w wysokości 50% opłaty abonamentowej*”. Analiza treści ww. regulacji wykazała, że zakres wprowadzonych zmian był wystarczający. W „Regulaminie” określono mianowicie wysokość należnych konsumentom kar umownych.

„Regulamin” w nowym brzmieniu był jednak stosowany od ww. daty jedynie w odniesieniu do umów nowych. W obrocie wciąż pozostawały umowy, w których stwierdzono brak odpowiedniej regulacji określającej zakres należnych konsumentom świadczeń, gdy przedsiębiorca nie wywiązuje się z umowy. Powyższe nie pozwoliło na stwierdzenie zaniechania stosowania przez przedsiębiorcę rozważanej praktyki. Przywołany przepis Prawa telekomunikacyjnego nie mówi bowiem o treści wzorca umowy, a o faktycznej treści umowy.

Dnia 6 lipca 2007r. przedsiębiorca przesłał konsumentom informację o tym, że treść „Regulaminu” uległa zmianie i jest on dostępny na stronie internetowej. Powyższe działanie także nie doprowadziło do zaniechania stosowania rozważanej praktyki. Przedsiębiorca winien stosownie do art. 59 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego poinformować konsumentów o planowanej zmianie regulaminu, jednakże jednocześnie, stosownie do art. 384¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.) wzorzec wydany w czasie trwania stosunku umownego o charakterze ciągłym wiąże drugą stronę, jeżeli zostały zachowane wymagania określone w art. 384 Kc, a zatem, jeżeli wzorzec ten został drugiej stronie doręczony. Z powyższego wynika, że do wprowadzenia zmian w umowach konieczne jest doręczenie zmienianego wzorca drugiej stronie, co w niniejszym przypadku nie zostało w lipcu 2007r. uczynione, co z kolei uzasadniało stwierdzenie, że praktyka wciąż trwała.

Wpływ na zmianę oceny zachowania przedsiębiorcy miało rozesłanie przez niego w maju 2009r. zmienionego „Regulaminu” przy okazji przesyłania konsumentom faktur VAT. W tych okolicznościach do zaniechania stosowania niniejszej praktyki doszło z dniem 29 maja 2009r.

Jak ustalono w niniejszej decyzji, przedsiębiorca nie powinien stosować ww. praktyki od 1 grudnia 2007r. Do zaniechania jej stosowania doprowadził on jednak dopiero 29 maja 2009r., a zatem po 546 dniach zwłoki.

Ad 2

Kolejna z praktyk polegała na nieudzielaniu konsumentom w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji na temat trybu postępowania reklamacyjnego, przy czym obowiązek taki wynikał z art. 56 ust. 3 pkt 7 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Jak wskazano w Decyzji Nr RKT-38/2007, w niniejszym przypadku konsumenci nie wiedzieli, w jakim terminie mogą wystosować wystąpienie reklamacyjne oraz jakiej treści ono powinno być.

Z dniem 25 czerwca 2007r. przedsiębiorca wprowadził do „Regulaminu”, który faktycznie znalazł zastosowanie wyłącznie w stosunku do nowych klientów, regulację na temat tego, jak i gdzie składać reklamacje. Zarówno zakres zmian (wciąż zbyt mała ilość informacji), jak i tryb przekazania informacji drogą elektroniczną, nie pozwoliły na stwierdzenie zaniechania stosowania niniejszej praktyki.

Również działania podjęte pod koniec maja 2009r. nie skutkowały zaniechaniem stosowania rozważanej praktyki, gdyż przedsiębiorca wprowadził do „Regulaminu” postanowienie, na mocy którego reklamacje można było składać w terminie 30 dni od wystąpienia nieprawidłowości. Informacja taka nie mogła zostać uznana za rzetelną i prawdziwą, gdyż z §6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 1 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania reklamacyjnego oraz warunków, jakim powinna odpowiadać reklamacja usługi telekomunikacyjnej (Dz. U. Nr 226, poz. 2291) wynika termin 12 - miesięczny.

Od dnia 23 czerwca 2009r. przedsiębiorca stosuje postanowienie, na mocy którego stwierdza się oprócz tego, gdzie i w jakiej formie można składać reklamację, że reklamacje mogą być składane w terminie 12 miesięcy od ostatniego dnia okresu rozliczeniowego, w którym zakończyła się przerwa w świadczeniu usługi telekomunikacyjnej, lub od dnia, w którym usługa została nienależycie wykonana lub miała być wykonana, lub od dnia doręczenia faktury zawierającej nieprawidłowe naliczenie należności z tytułu świadczenia usługi telekomunikacyjnej. Takie określenie niniejszego terminu jest zgodne z przywołanym przepisem ww. rozporządzenia normującego tryb reklamacyjny w prawie telekomunikacyjnym. Przedsiębiorca rozesłał „Regulamin” obejmujący ww. postanowienie w terminie do 31 lipca 2009r., co pozwoliło na stwierdzenie, że z tą datą zaniechał on stosowania opisywanej praktyki.

W związku z powyższym należało stwierdzić, że przedsiębiorca pozostawał w zwłoce od 1 grudnia 2007r. do 31 lipca 2009r., a zatem przez 609 dni.

Ad 3

Następna z praktyk, których dotyczyła Decyzja Nr RKT-38/2007, to praktyka polegająca na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji na temat możliwości rozwiązania ewentualnego sporu powstałego na tle umowy w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego.

W tym miejscu wspomnieć trzeba, że spory dotyczące umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych mogą być rozwiązywane w specjalnych trybach, a mianowicie w drodze postępowania mediacyjnego, o jakim mowa w art. 109 Prawa telekomunikacyjnego oraz przez stały polubowny sąd konsumencki przy Prezesie Urzędu Komunikacji Elektronicznej, czego dotyczy art. 110 ww. ustawy.

Dnia 25 czerwca 2007r. przedsiębiorca nadał § 8 pkt. 4 „Regulaminu” następujące brzmienie: *„Wszelkie ewentualne spory rozstrzygać będzie na drodze polubownej Sąd właściwy miejscu prowadzenia działalności”*.

„Regulamin” w nowym brzmieniu był od 25 czerwca 2007r. wykorzystywany przy zawieraniu umów nowych. Jednocześnie ustalono, że przedsiębiorca nie doręczył na piśmie aneksu, ani „Regulaminu” w nowym brzmieniu swym dotychczasowym kontrahentom.

W piśmie z dnia 21 maja 2009r. przedsiębiorca oświadczył, że wszyscy klienci otrzymają informację o zmianie „Regulaminu” w formie pisemnej przy okazji rozsyłania faktur VAT za najbliższy okres rozliczeniowy (dowód: karta nr 16), a wykonanie tego zadania do 29 maja 2009r. zostało potwierdzone w piśmie z 3 czerwca 2009r. Zaznaczyć jednak trzeba, że z końcem maja 2009r. analizowany „Regulamin” uzupełniono dodatkowo o następujące postanowienia, które zastąpiły wcześniejsze postanowienia zawarte w § 8 ust. 1 i 4:

- § 8 ust. 4 „Regulaminu”: *„Wszelkie ewentualne spory rozstrzygać będzie na drodze polubownej Stały Polubowny Sąd Konsumencki w Katowicach, ul. Brata Alberta 4”* (dowód: karty nr 27, 28, 36).

Powyższe nie pozwoliło jednak na stwierdzenie zaniechania stosowania przez przedsiębiorcę rozważanej praktyki, albowiem przedsiębiorca wskazał na polubowny tryb rozwiązywania sporów nie znajdujący zastosowania do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pod ww. adresem mieści się mianowicie siedziba Inspekcji Handlowej. Stosownie do art. 4 pkt. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o Inspekcji Handlowej (t. j. Dz. U. z 2009r. Nr 151, poz. 1219) przepisów tej ustawy nie stosuje się do usług telekomunikacyjnych.

Następnie przedsiębiorca poinformował, że z dniem 23 czerwca 2009r. (dowód: karta nr 32) zastępuje on ww. regulację postanowieniem o treści:

- § 8 ust. 4: *„Wszelkie ewentualne spory wynikające z umowy mogą być rozstrzygane w drodze mediacji lub poddania ich pod rozstrzygnięcie sądu polubownego, o jakich mowa w art. 109 i 110 ustawy Prawo telekomunikacyjne, czyli w drodze czynności podejmowanych przed prezesem Urzędu komunikacji Elektronicznej. Spory na drodze polubownej rozstrzygać będzie Stały Polubowny Sąd Konsumencki w Katowicach, ul. Brata Alberta 4.”*(dowód: karta nr 33).

Także i tak regulacja mogła wprowadzać konsumentów w błąd, co do tego, jaka instytucja jest władna do rozstrzygania sporów telekomunikacyjnych w polubowny sposób. Wciąż bowiem przedsiębiorca wskazywał na Inspekcję Handlową, która kompetentna w niniejszym zakresie nie jest. Niedługo po tym, w toku niniejszego postępowania przedsiębiorca oświadczył, że z dniem 1 lipca 2009r. zmienił stosowany przez niego „Regulamin” w ten sposób, że § 8 ust. 4 nadał brzmienie: *„Wszelkie ewentualne spory wynikające z umowy mogą być rozstrzygane w drodze mediacji lub poddania ich pod rozstrzygnięcie sądu polubownego, o jakich mowa w art. 109 i 110 ustawy Prawo telekomunikacyjne, czyli w drodze czynności podejmowanych przed Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej”* (dowód: karty nr 37 i 38). Do klientów „Regulamin” ten został wysłany wraz z najbliższą fakturą VAT, tj. do 31 lipca 2009r. Dopiero podjęcie ostatniej z opisanych czynności pozwoliło na stwierdzenie, iż przedsiębiorca zaniechał stosowania ww. praktyki polegającej na niedopełnianiu obowiązku przekazywania rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.

Także i w tym przypadku przedsiębiorca dopuścił się zwłoki w wykonaniu decyzji, która trwała od 1 grudnia 2007r. do 31 lipca 2009r., a więc przez 609 dni.

Powyższe ustalenia i analizy jednoznacznie wskazują na to, że przedsiębiorca dopuścił się zwłoki w wykonaniu Decyzji Nr RKT-38/2007. Na uwzględnienie nie zasługują też przedstawiane przez przedsiębiorcę argumenty mające przemawiać za tym, że nie dopuścił się on działania niezgodnego z prawem.

Odnosząc się do postawionego przedsiębiorcy zarzutu niewykonania Decyzji, wskazał on, że w jego opinii jest on bezpodstawny. O ile przepisy prawa wymagają formy pisemnej dla umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, to wymogu takiego nie ustanawiają odnośnie „Regulaminu”, który powinien być nieodpłatnie doręczany odbiorcom usług i podawany do publicznej wiadomości (dowód: karta nr 27). W tym jednak miejscu zważyć trzeba, że treści zawarte przez przedsiębiorcę w „Regulaminie”, powinny zostać zamieszczone w treści samej umowy. W niniejszym przypadku okoliczność, że przedsiębiorca zamieścił rozważane postanowienia w regulaminie, a nie w umowie, nie spowodowała jednak naruszenia interesów konsumentów, gdyż regulamin ten był im doręczany, jako integralna część umowy. Przyjęcie konstrukcji przewidzianej przez przedsiębiorcę doprowadziło do tego, że kolejne zmiany regulaminu wymagały jego doręczenia konsumentom już związanym umowami.

Na uwzględnienie nie zasługuje także argument, zgodnie z którym przedsiębiorca nie ma obowiązku zamieszczania w regulaminie, czy umowie, terminu zgłoszenia reklamacji, gdyż termin ten wynika z ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego.

Przede wszystkim stwierdzić trzeba, że w toku niniejszego postępowania kontroluje się jedynie wykonanie Decyzji. Ewentualne argumenty dotyczące merytorycznego rozstrzygnięcia mogły być przedstawiane w postępowaniu prowadzonym pod zarzutami stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i ewentualnym odwołaniu od decyzji kończącej to postępowanie. Na obecnym etapie decyzja, której wykonanie podlega badaniu, jest ostateczna i powinna być w całości wykonana. Niemniej jednak, skoro przedsiębiorca podniósł ww. argument, w tym miejscu należy się do niego ustosunkować. Powołana przez przedsiębiorcę ustawa o sprzedaży konsumenckiej nie znajduje zastosowania do zawieranych przez niego umów. Zgodnie z jej art. 1 ust. 1 znajduje ona zastosowanie do dokonywanej w ramach działalności gospodarczej przedsiębiorstwa sprzedaży osobie fizycznej rzeczy ruchowej, podczas gdy przedsiębiorca świadczy usługi telekomunikacyjne. Co więcej, usługi telekomunikacyjne posiadają własną szczególną regulację dotyczącą zasad składania i rozstrzygania reklamacji, która to wynika z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 1 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania reklamacyjnego oraz warunków, jakim powinna odpowiadać reklamacja usługi telekomunikacyjnej.

Odnosnie kwestii polubownego rozwiązywania sporów przedsiębiorca wskazał, że, aby spór mógł być rozwiązany polubownie, to muszą na taką procedurę zgodę wyrazić dwie strony, podczas, gdy w trybie sądowym sprawa też może zostać załatwiona polubownie. Podobnie, jak i w przypadku poprzedniej kwestii, argumenty merytoryczne nie mają rozstrzygającego znaczenia w niniejszym postępowaniu, gdyż jego przedmiot jest inny. Prezes Urzędu nie ocenia w niniejszym postępowaniu wprost, czy przedsiębiorca narusza art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, lecz czy wykonał prawomocną decyzję Nr RKT-38/2007. Wspomnieć jednak warto, że okoliczność, iż przed sądem powszechnym również można rozstrzygnąć sprawę „polubownie” (np. poprzez zawarcie ugody), nie wyłącza obowiązku informowania konsumentów o szczególnych polubownych sposobach rozstrzygania sporów wynikłych na tle wykonywania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W piśmie z 1 lipca 2009r. przedsiębiorca oświadczył, że prowadzone przeciwko niemu postępowanie jest nieuzasadnione. Wytknięte wady zapisów regulaminu nie były celowe, gdyż fragmenty te były martwe i nigdy nie były stosowane, a więc nie występowało zjawisko „stosowania niedozwolonych praktyk”, a co najwyżej teoretyczna możliwość zaistnienia takiej sytuacji. Następnie przedsiębiorca wyraził opinię, zgodnie z którą hipotetyczna możliwość postępowania niezgodnego z ustawą nie jest karalna. Powyżej przytoczone stanowisko wskazuje na brak zrozumienia przez przedsiębiorcę istoty praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Art. 1 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, iż ustawa ta reguluje zasady i tryb przeciwdziałania m. in. praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, jeżeli praktyki te wywołują lub mogą wywoływać skutki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie natomiast z art. 24 ww. ustawy przez praktykę tego rodzaju rozumie się bezprawne działanie przedsiębiorcy godzące w te interesy, w tym m. in. stosowanie niedozwolonych postanowień umownych, niedopełnianie obowiązków informacyjnych. Z powyższego wynika, że już samo niedopełnienie obowiązku informacyjnego stanowi zakazaną praktykę i to bez względu na to, czy faktycznie wywołuje ona niekorzystne dla konsumentów skutki. Umowa o świadczenie na rzecz konsumentów świadczeń telekomunikacyjnych powinna być sformułowana prawidłowo, a jej treść należy odróżnić od rzeczywistego trybu postępowania przedsiębiorcy. Dopóki umowa jest

skonstruowana nieprawidłowo, dopóty zachodzi ryzyko wystąpienia w związku z tym negatywnych dla konsumentów konsekwencji. Na takim stanowisku została oparta Decyzja Prezesa Urzędu Nr RKT-38/2007, której to wykonanie jest kontrolowane w niniejszym postępowaniu.

Przedsiębiorca dodał też, że w Regulaminie zawarto odesłanie do ustawy Kodeks cywilny, o łączności oraz do Prawa telekomunikacyjnego oraz przepisów wykonawczych, co wskazuje na okoliczność, że konsumenci mają możliwość podjęcia działań zgodnych z ww. aktami prawnymi (dowód: karta nr 37). W związku z tym zaznaczyć trzeba, że w Decyzji Nr RKT-38/2007 kwestionowano co do zasady niedopełnianie przez przedsiębiorcę obowiązków informacyjnych, wobec czego konsumenci mogą mieć utrudniony dostęp do informacji niezbędnych do tego, aby w pełni korzystać z przysługujących im uprawnień, a nie że przedsiębiorca wyłącza zastosowanie tych przepisów. Powyższe nie zmienia jednak oceny przedmiotu niniejszej sprawy, gdyż w niniejszej decyzji zawarte jest rozstrzygnięcie w kwestii zwłoki w wykonaniu merytorycznej Decyzji Nr RKT-38/2007.

Powyżej opisane okoliczności uzasadniają nałożenie na przedsiębiorcę kary z tytułu zwłoki w wykonaniu Decyzji Prezesa Urzędu wydanej na podstawie art. 26 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zadaniem Prezesa Urzędu jest bowiem doprowadzenie do tego, aby podmioty uczestniczące w rynku działały zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa w zakresie jego kompetencji. Instrumentem służącym realizacji tego zadania jest decyzja administracyjna, w której organ administracyjny może nakazać zaniechania stosowania określonych działań, natomiast kary pieniężne nakładane na podstawie art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów służą wyegzekwowaniu określonych zachowań konkretnych przedsiębiorców, którzy mają wykonać obowiązki wskazane w adresowanych do nich decyzjach administracyjnych. Wprawdzie w rozważanym przypadku przedsiębiorca ostatecznie doprowadził do wykonania Decyzji nr RKT-38/2007, to wszczęcie niniejszego postępowania w sprawie nałożenia kary było niezbędne do wyegzekwowania pożądanego zachowania. Niniejsza kara pełni funkcję represyjną, stanowi podkreślenie naganności zachowania karanego przedsiębiorcy. Jednocześnie karze przypisano funkcję prewencyjną, gdyż nałożenie sankcji ma przeciwdziałać analogicznym do opisanych w niniejszej decyzji zachowaniom stron w przyszłości. Nie bez znaczenia jest także funkcja wychowawcza kary, która ma oddziaływać tak na stronę niniejszego postępowania, jak i na wszystkich innych przedsiębiorców, którzy w przyszłości ewentualnie nie wykonywaliby decyzji Prezesa Urzędu.

W tym miejscu należy wspomnieć, że kara orzeczona w niniejszej decyzji nie jest wymierzana w związku ze stosowaniem pierwszej z praktyk określonych w Decyzji Nr RKT-38/2007 polegającej na posługiwaniu się postanowieniem wzorca umowy o treści: „*W przypadku rozwiązania umowy w trybie § 3 pkt 1 w związku ze zmianą wysokości opłaty miesięcznej obowiązuje 1-miesięczny okres wypowiedzenia niezależnie od czasu obowiązywania umowy*”. Zgodnie z obowiązującym w tym zakresie orzecznictwem, do zaniechania stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na stosowaniu klauzuli wpisanej do rejestru dochodzi z chwilą wdrożenia zmienionego wzorca umowy, czyli w tym przypadku regulaminu.

Karę za zwłokę w wykonaniu decyzji nakłada się w oparciu o art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Stosownie do tego przepisu Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 10 000 euro za każdy dzień zwłoki w wykonaniu decyzji. Stosownie natomiast do art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wartość euro, o której mowa w przepisach tej ustawy,

przelicza się na złote według kursu średniego walut Narodowego Banku Polskiego w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok nałożenia kary. Średni kurs euro Narodowego Banku Polskiego w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającym rok nałożenia niniejszej kary, a zatem w dniu 31 grudnia 2009r., wyniósł 4,1082 zł.¹

Przy miarkowaniu kary określonej w niniejszej decyzji wzięto pod uwagę, iż jest to kara wymierzana w związku ze zwłoką w wykonaniu przez przedsiębiorcę decyzji, w której jego działania polegające na niedopełnianiu obowiązków informacyjnych uznano za sprzeczne z art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Wzięto również pod uwagę czas trwania tej zwłoki, a mianowicie okres od 546 do 609 dni odpowiednio odnośnie poszczególnych praktyk, czyli ogółem 609 dni odnośnie całej Decyzji. Uwzględniono także fakt, że przedsiębiorca ostatecznie zaprzestał stosowania praktyk zakazanych na mocy Decyzji Nr RKT-38/2007, po tym, jak kilkakrotnie podejmował działania zmierzające do zaniechania. Przy ustalaniu wysokości kary wzięto pod uwagę okoliczność, że zmiany wymagało stosunkowo niewiele, bo 550 umów, a przedsiębiorca działa na rynku lokalnym. Przedsiębiorca powinien mieć świadomość, że jego działania są niezgodne z prawem. W świetle tego, że był on adresatem Decyzji Nr RKT-38/2007, miał on możliwość powzięcia informacji o nieprawidłowościach w jego zachowaniach, nawet jeśli wcześniej nie zdawał sobie z tego sprawy. W związku z tym, że pomimo skierowania do niego nakazu zaniechania stosowania praktyk przedsiębiorca nie wykonał tego w odpowiednim terminie, a powinien mieć świadomość występujących nieprawidłowości, konieczne stało się zastosowanie wobec niego sankcji znacznie surowszej, niż ta, która wynikała z Decyzji Nr RKT-38/2007. W Decyzji tej nałożono na przedsiębiorcę karę w wysokości 500 zł (słownie: pięciuset złotych).

W związku z powyższym postanowiono o nałożeniu na przedsiębiorcę kary pieniężnej w wysokości 2 euro (słownie: dwóch euro) za każdy dzień zwłoki w wykonaniu decyzji, czyli ogółem 1218 euro (słownie: tysiąc dwustu osiemnastu euro), co dało przy uwzględnieniu ww. kursu niniejszej waluty z dnia 31 grudnia 2009r. karę w wysokości 5 004 zł (słownie: [pięciu tysięcy czterech złotych]).

Ad II

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Niniejsze postępowanie w sprawie nałożenia kary z tytułu zwłoki w wykonaniu decyzji Prezesa Urzędu zostało wszczęte z urzędu. Postępowanie to wykazało, że przedsiębiorca nie wykonał decyzji Prezesa Urzędu nr RKT-38/2007 zgodnie z jej treścią. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu w związku z niniejszą sprawą, których wysokość wyniosła 65 zł.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 511010100078782231000000.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 511010100078782231000000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

¹ <http://www.nbp.pl/home.aspx?navid=archa&c=/ascx/tabarch.ascx&n=a255z091231>

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 Kpc – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie II niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479³² § 1 i 2 Kpc, można wnieść zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

DYREKTOR DELEGATURY
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI
I KONSUMENTÓW W KATOWICACH

Maciej Fragsztajn